Temps Ordinari - Desè diumenge

Per Administrador el dg., 09/06/2013 - 09:00

1 Re 17,17-24
Ga 1,11-19
Lc 7,11-17

Avui les lectures ens parlen del pas de mort a vida. Un pas que es presenta en les tres lectures amb el dramatisme que podem imaginar.1) En l'Evangeli veiem la terrible situació d'aquella dona: vídua, amb un fill únic que acaba de morir...de forma que aquesta dona es queda sola, sense company ni descendència, sense present ni futur. Davant aquesta situació, veiem com Jesús "la veié, se'n compadí"... i actuà en favor d'aquesta dona.Ens trobem amb la mateixa seqüència d'accions que apareix en la paràbola del Bon Samarità: els dos primers que passen al costat del ferit, no veuen, o millor dit, no volen mirar. I fan un rodeig. En canvi, el bon Samarità, com Jesús fa aquí, s'acosta, mira, es deixa 'tocar' per la situació, es compadeix, i actua.Això ens pot ajudar a nosaltres a veure també de quina manera anem per la vida. Anem com 'despistats', sense deixar-nos impactar pels afanys i patiments dels que ens envolten? Ens deixem 'complicar la vida' per aquestes realitats? Preferim també apartar la mirada, o deixem que el nostre 'veure' passi al cor i a l'actuar?Aquest actuar amorós i que ve de la proximitat i de l'empatia viscuda per un cor que 'sap mirar', és un signe de la presència de Déu entre nosaltres. Tots nosaltres estem cridats també a fer present *el mirar, el cor i el fer* de Déu a través del nostre mirar compassiu, del nostre cor que es deixa interpel·lar, i del nostre actuar compromès amb els germans.¿Ja me n'adono que aquest "Déu ha visitat el seu poble" que exclamen a l'Evangeli, no s'ha acabat amb la presència terrenal de Jesús de Natzaret? ¿Ja sóc conscient que "Déu continua visitant el seu poble" cada cop que nosaltres seguim els seus camins de proximitat, de tendresa i d'acció compromesa? Quina fondària té, si el veiem així, el nostre mirar amorós, el nostre fercompromès!2) Podem veure també aquesta mirada tendra, aquest cor compassiu, aquest fer compromès de Déu, no només dirigit als altres, sinó a mi mateix/a.És això el que experimenta sant Pau i que expressa tan bellament en la segona lectura d'avui.Ell se n'adona de com estava mort, i com era un perseguidor i un agent de foscor. Però en aquesta negror descobreix com Déu l'ha mirat *des de sempre* amb esperança, amb tendresa, amb un amor fora de tota condició i de tota lògica mesquina: "Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia". Descobreix sant Pau que, malgrat la seva ceguesa i fúria, Déu l'havia mirat *des de sempre* amb un amor incondicional i amb una esperança indestructible. I quan descobreix aquesta mirada i aquesta esperança posada en ell malgrat tot... es desmunta i refà la seva vida.Aquest és el pas de mort a vida que va viure sant Pau. I potser és el pas de no-vida a vida plena al que avui ens convida el Senyor. Potser també avui tenim nosaltres l'oportunitat de gaudir per un instant, aquesta mirada tendra de Déu, aquest somni que té per a mi, per a nosaltres; aquesta esperança en el que Ell ha posat en mi, en nosaltres; les nostres capacitats, les nostres possibilitats inesperades fins i tot pernosaltres mateixos... Potser avui és un bon dia per veure com, en la senzillesa de la nostra vida, s'amaguen moltes possibilitats, moltes possibles maneres de seguir els desigs, els somnis que Déu té per a mi i a través de mi. S'amaguen moltes possibles maneres de deixar que la boja esperança que té dipositada en mi, pugui arribar a bon port. Potser avui és un bon dia per veure que aquesta mirada tendra de Déu, aquests somnis que té posats en nosaltres, aquesta esperança, no ens han de portar a coses especialment complicades o fora de lloc. Ens han de portar a servir i estimar profundament, de la forma compromesa i atenta que el mateix Jesús ens ha ensenyat. Potser avui és un bon dia per veure com puc concretar jo, com a persona, i tots nosaltres com a comunitat cristiana, aquest mirar compassiu, aquest cor que s'implica, aquesta acció concreta i eficaç, pels que ens envolten i passen necessitat. Que el Senyor ens ajudi, ens il·lumini, i ens doni la seva força.

ETIQUETES
COMPROMÍS COMPASSIÓ